JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
ANTONIO SAGGIO
25 päivänä helmikuuta 1999 *

1. Portugalin tasavalta on nostanut EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan nojalla kanteen, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 21.3.1996 ja jossa se vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin julistaa mitättömäksi tiettyjen kolmansista maista peräisin olevien tekstiilituotteiden tuontiin sovellettavasta yhteisestä menettelystä annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 3030/93 liitteiden I, II, III, V, VI, VII, VIII, IX ja XI muuttamisesta 20 päivänä joulukuuta 1995 annetun komission asetuksen (EY) N:o 3053/95 liitteen V.[1] Portugalin tasavalta riitauttaa siis säädöksen, jolla komissio jätti käsintehdyt ja kansantaidetuotteet näitä tuotteita koskevien, 12.10.1993 annettuun asetukseen N:o 3030/93[2] perustuvien tuontikiintiöiden ulkopuolelle.

Asiaan liittyvät oikeussäännöt

2. Asetuksessa N:o 3030/93 säädetään vuosittain liitteessä I (1 artikla) nimenomaisesti luetelluille tuotteille vahvistettavasta kiintiöjärjestelmästä. Saman asetuksen mukaan kiintiöjärjestelmää ei sovelleta käsintehtyihin ja kansanperinnetuotteisiin. Asetuksen 3 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Liitteessä V tarkoitettuja määrällisiä rajoituksia ei sovelleta liitteissä VI ja VI a määriteltyihin kansantaidetuotteisiin eikä käsintehtyihin tuotteisiin, jos niihin on tuonnin yhteydessä liitetty sen maan toimivaltaisten viranomaisten liitteiden VI ja VI a määräysten mukaisesti antama todistus, josta tuotteet ovat peräisin, ja jos ne täyttävät muut näissä liitteissä mainitut edellytykset."

Liitteen VI, johon tässä artiklassa nimenomaisesti viitataan, 1 kohdassa luetellaan tuotteet, joita on pidettävä kansantaidetuotteina ja käsintehtyinä tuotteina. Liitteessä VI a säädetään poikkeus kansantaidetuotteiden ja käsintehtyjen tuotteiden tuonnin sääntelystä, siinä säädetään erityisesti, että "intialaisten käsintehtyjen liitteessä VI olevassa 1 kohdassa tarkoitetuista kankaista valmistettujen käsiteollisuusvaatteiden vienti — — sisältyy liitteessä V vahvistettuihin määrällisiin rajoituksiin". Siinä siis säädetään, että Intiasta peräisin olevat käsintehdyt tuotteet

* Alkuperäinen kieli: italia.
1 — EYVL L 323, s. 1.
2 — EYVL L 275, s. 1.

eivät kuulu niihin tuotteisiin, jotka välttyvät kiintiöjärjestelmältä.

Komission toimivallan osalta asetuksen N:o 3030/93 19 artiklassa säädetään, että "tämän asetuksen liitteisiin mahdollisesti tarvittavat muutokset kolmansien maiden kanssa tehtyjen sopimusten, pöytäkirjojen tai järjestelyjen tekemisen, muuttamisen tai niiden voimassaoloajan päättymisen huomioon ottamiseksi taikka tilastoasioita, tullimenettelyjä tai yhteistä tuontimenettelyä koskevien yhteisön säännösten muutokset tehdään 17 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen". Viimeksi mainitussa artiklassa säädetään tekstiilikomitean perustamisesta — tämä komitea koostuu jäsenvaltioiden edustajista ja sen puheenjohtajana on komission edustaja —, ja artikla sisältää tietyt menettelysäännöt, joiden mukaan komissio tekee päätöksen "suunnitelluista toimenpiteistä" tekstiilikomitean lausunnon mukaisesti ja sen puheenjohtajan ehdotuksesta (17 artiklan 4 kohdan toinen alakohta).

3. Uruguayn kierroksen neuvottelujen yhteydessä komissio muotoili 31.12.1994 Intian tasavallan kanssa yhteisymmärryspöytäkirjan "koskien sopimuksia tekstiilituotteiden markkinoille pääsyn edellytyksistä". [3]

Tässä pöytäkirjassa todetaan, että Intian hallitus "sitoo tullit tekstiili- ja vaatetuotteiden osalta [lueteltu pöytäkirjan liitteessä] ilmoitettujen määrien ja aikataulun mukaisesti" (pöytäkirjan 2 kohta) ja että Euroopan yhteisö poistaa 1.1.1995 lukien kaikki Intiasta peräisin olevien käsintehtyjen tuotteiden ja kotiteollisuustuotteiden tuonnin rajoitukset, joista on säädetty Euroopan yhteisöjen ja Intian tasavallan välisen sopimuksen 5 artiklassa (pöytäkirjan 5 kohta). [4] Yhteisö sitoutuu lisäksi suhtautumaan suopeasti vaatimuksiin, jotka koskevat "niitä poikkeuksellisia helpotuksia, joita Intian hallitus voi ottaa käyttöön bilateraalisten tekstiilisopimusten nojalla sovellettavien helpotusten lisäksi" ja niiden määrättyjen määrien mukaisesti, joista on erityisesti säädetty yhteisymmärryspöytäkirjassa. Lopuksi todetaan, että Intian hallitus voi turvautua näihin poikkeuksellisiin helpotuksiin siirtojen, luokkien välisten siirtojen ja kiintiöiden etukäteen tapahtuvan käyttämisen muodossa,

3 — Samana päivänä komissio allekirjoitti yhteisymmärryspöytäkirjan Pakistanin islamilaisen tasavallan kanssa samoja tekstiilimarkkinoita koskien.

4 — Euroopan yhteisön ja Intian tasavallan välisen sopimuksen, joka tehtiin 11.12.1986 tekstiilituotteiden kaupasta tehdyn sopimuksen väliaikaisesta soveltamisesta 11 päivänä joulukuuta 1986 tehdyllä neuvoston päätöksellä 88/495/ETY (EYVL L 267, s. 1), 5 artikla sisältää viittauksen Geneven sopimuksen, josta neuvosto päätti yhteisön kansainvälisestä tekstiilikaupasta 21 päivänä maaliskuuta 1974 tekemällään päätöksellä 74/214/ETY (EYVL L 118, s. 1), 12 artiklan 3 kappaleeseen, ja siinä määrätään, että tuontikiintiöitä "ei sovelleta käsityönä tehtyihin tekstiileihin, näistä kankaista käsin valmistettuihin tuotteisiin eikä käsintehtyihin tyypillisiin kansanperinnetuotteisiin".

siltä osin kuin se on sallittua (pöytäkirjan 6 kohta).[5]

4. Neuvosto teki 26.2.1996 päätöksen 96/386/EY tekstiilituotteiden markkinoille pääsyä koskevien järjestelyjen tekemistä koskevien yhteisymmärryspöytäkirjojen tekemisestä Euroopan yhteisön ja Pakistanin islamilaisen tasavallan sekä Intian tasavallan välillä.[6]

Tosiseikat ja asian käsittelyn vaiheet

5. Komissio muutti nyt riitautetulla asetuksella N:o 3053/95 asetuksen N:o 3030/93 liitettä VI ja kumosi liitteen VI a (1 artiklan 5 ja 6 alakohta), minkä johdosta Intiasta peräisin olevat käsintehdyt tuotteet ja kansantaidetuotteet poistettiin yhteisöön tuotavien tekstiilituotteiden kiintiöistä. Tämän asetuksen 14. perustelukappaleessa komissio viittaa nimenomaisesti Intian tasavallan kanssa tehtyyn järjestelyyn ja toteaa, että järjestelyssä otetaan huomioon "Intian tasavallasta peräisin olevien tiettyjen käsityö- ja kansanperinnetuotteiden tuonnissa sovellettavien määrällisten rajoitusten poistaminen". Asetuksen 2 artiklan toisessa alakohdassa säädetään asetuksen taannehtivasta vaikutuksesta siten, että asetusta sovelletaan "1 päivästä tammikuuta 1995".

6. Portugalin tasavalta nosti yhteisöjen tuomioistuimen kirjaamoon 21.3.1996 toimittamallaan kannekirjelmällä kanteen asetuksesta N:o 3053/95.

7. Kirjallisen menettelyn kuluessa, tarkemmin sanottuna 19.6.1996, komissio kumosi riitautetun säädöksen: se antoi asetuksen N:o 1410/96, jolla kumottiin osittain asetus N:o 3053/95.[7] Asetuksen N:o 1410/96 1 artiklan 1 kohdan mukaan "kumotaan takautuvasti 1 päivästä tammikuuta 1995 asetus (EY) N:o 3053/95 siltä osin, kuin sen 1 artiklan 5 ja 6 alakohdalla on muutettu ja/tai kumottu asetuksen (ETY) N:o 3030/93 liitteet VI ja VI a". Asetuksen 1 artiklan 2 kohdan mukaan "edellä 1 kohdassa kyseessä oleva asetuksen (EY) N:o 3053/95 osittainen kumoaminen ei vaikuta oikeuksiin, joita kyseisellä asetuksella on mahdollisesti annettu niille, joille se on osoitettu, 1 päivän tammikuuta 1995 ja tämän asetuksen voimaantulon välisenä aikana".

Kumoamista koskevan asetuksen ensimmäisessä perustelukappaleessa komissio toteaa, että asetuksen N:o 3053/95 antamisajankohtana sillä "ei ollut oikeutta tehdä sitä", "asetuksen (ETY) N:o 3030/93 19 artiklan mukaisesti", "neuvosto ei ollut silloin vielä päättänyt

5 — Helpotuksella tarkoitetaan mahdollisuutta myöntää tuontilisenssejä, jotka koskevat suurempia tekstiilituotteiden määriä kuin asetuksessa N:o 3030/93 vahvistettuja kiintiöitä.

6 — EYVL L 153, s. 47.

7 — EYVL L 181, s. 15.

tehdä tai soveltaa väliaikaisesti komission Intian ja Pakistanin kanssa neuvottelemia järjestelyjä markkinoille pääsyn osalta" ja näin ollen "asetuksessa (EY) N:o 3053/95 on — — muotovirhe, joka oikeuttaa asetuksen kumoamisen kokonaan tai osittain".

Tutkittavaksi ottaminen

8. Portugalin tasavalta väittää, että sillä on edelleen oikeussuojaintressi riidanalaisen säädöksen kumoamisesta huolimatta. Sen mukaan kumoaminen ei poista intressiä kanteen nostamiseen, koska se ei vastaa säädöksen mitättömäksi julistamista. Erityisesti nyt käsiteltävänä olevassa tapauksessa Portugalin tasavallan intressi saada todetuksi riitautetun säädöksen lainvastaisuus ja saada tuomituksi komission tietty menettely eivät ole kadonneet. Kantaja korostaa lisäksi, että tällaisen lainvastaisuuden toteaminen mahdollistaisi sen, että ne elinkeinonharjoittajat, joita on loukattu, ja itse Portugalin tasavalta voisivat vaatia mahdollisesti kärsimiensä vahinkojen korvaamista. Portugalin tasavalta toteaa lopuksi, että kun kumoamista koskevassa asetuksessa todetaan, että asetuksen N:o 3053/95 vaikutukset ulottuvat sen kumoamisajankohtaan asti, eli 1.1.1995 alkaen 21.7.1996 saakka, riitautetun asetuksen vaikutukset olivat voimassa vielä kanteen nostamisen ajankohtana.

9. Komissio sitä vastoin katsoo, että asetuksen N:o 1410/96 antaminen merkitsi sitä, että kanteella ei enää ole kohdetta. Toisin kuin Portugalin tasavalta väittää, yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännöstä seuraa, että kumoamisesta seuraa mitättömyys ja että riidanalaisen säädöksen kumoamisesta seuraa kantajalle "ainoa tulos, jonka sen kanne voi tuottaa" (asia C-123/92, Lezzi Pietro v. komissio, määräys 8.3.1993, Kok. 1993, s. I-809). Mahdollisten vahingonkorvausvaatimusten osalta komissio muistuttaa, että se on kumoamista koskevan asetuksen perustelukappaleissa nimenomaan tunnustanut riitautetun säädöksen lainvastaisuuden. Kumotun säädöksen vaikutuksia koskevien huomautusten osalta komissio korostaa, että koska asetuksessa N:o 3053/95 säädettiin Intiasta peräisin olevien käsityö- ja kansanperinnetuotteiden määrällisten rajoitusten poistamisesta, tässä vaiheessa olisi mahdotonta ajatellakaan asetuksen jo tuottamien vaikutusten poistamista. Nämä vaikutukset ovat jo tulleet pysyviksi, koska asetuksen N:o 3053/95 mukaisesti yhteisön markkinoille vapaaseen liikkeeseen luovutettuja tuotteita ei kuitenkaan voida enää jäljittää. Komissio katsoo joka tapauksessa, että edes se itse ei voinut tunnistaa kumotun säädöksen konkreettisia vaikutuksia, riippumatta asetuksesta N:o 1410/96, viimeksi mainitun asetuksen antamisajankohtana. Se halusi vain estää mahdolliset markkinoita vääristävät vaikutukset rajoittaessaan kumoamisen vaikutuksia.

10. On kiistatonta, kuten komissiokin toteaa, että riitautetun säädöksen kumoaminen yleensä merkitsee sitä, että kanteella ei enää ole kohdetta. Riitauttavan tahon intressien kannalta toimen kumoaminen vastaa periaatteessa toimen mitättömäksi

julistamista, kuten yhteisöjen tuomioistuin on todennut edellä mainitussa asiassa Lezzi Pietro vastaan komissio antamassaan tuomiossa. Edelleen, toisin kuin Portugalin tasavalta väittää, toimen peruuttaminen ei millään tavalla ennakoi loukattujen elinkeinonharjoittajien mahdollista oikeutta vahingonkorvaukseen. Lisäksi komissio on nimenomaisesti tunnustanut asetuksen N:o 3053/95 osittaisen lainvastaisuuden.

Käsiteltävänä olevassa asiassa on kuitenkin tekijöitä, joiden nojalla voidaan päätyä siihen, että asetus N:o 1410/96, jolla kumottiin osittain asetus N:o 3053/95, ei merkitse sitä, että viimeksi mainitun asetuksen kumoamista koskevan kanteen nostamiseen ei enää olisi intressiä. Käsiteltävänä olevan kanteen erityislaatu piilee siinä seikassa, että riidanalaisen säädöksen kumoamista koskevassa asetuksessa komissio pysytti voimassa kaikki riidanalaisen säädöksen vaikutukset kumoamispäivään saakka, nimittäin 1.1.1995 alkaen 21.7.1996 saakka. Ei ole siis epäilystäkään siitä, että kantajalla oli intressi myös siltä osin, että myös nämä vaikutukset lakkaisivat, osittain siten, että kaikki säädöksen vaikutukset lakkaisivat taannehtivasti, ja osittain siten, että saataisiin todetuksi oikeus korvaukseen säädöksestä kysymyksessä olevana ajanjaksona aiheutuneista vahingoista.

Voidaan kysyä, eikö kanteeseen annettava tuomio tosiasiallisesti koske asetuksen N:o 1410/96 laillisuutta, koska yhteisöjen tuomioistuin tulee lausumaan itse asiassa ensimmäisen asetuksen vaikutuksista, jotka tällä säädöksellä on pysytetty voimassa. Voidaan kysyä, onko lainmukaista antaa tuomiota asetuksesta, jonka vaikutuksia on pidettävä pysyvinä, koska sitä ei ole riitautettu.

Käsitykseni mukaan on kuitenkin niin, että vaikka tämä huomautus ei vaikutakaan täysin perusteettomalta, se ei vaikuta millään tavoin komission esittämän oikeudenkäyntiväitteen arviointiin, koska väite koskee sellaisen mahdollisen tuomion vaikutuksia, jolla kumottaisiin asetus N:o 3053/95 ja joka ei voisi olla vaikuttamatta myös säädökseen, jolla kumottiin riitautettu asetus.

Pääasia

11. Portugalin tasavallan mukaan riidanalainen säädös on lainvastainen kahdesta syystä: komissiolla ei ollut toimivaltaa ja asetuksen N:o 3053/95 2 artiklan toisessa alakohdassa säädetyt taannehtivat vaikutukset olivat lainvastaisia.

12. Ensimmäisen kanneperusteensa tueksi Portugalin tasavalta väittää, että asetuksen N:o 3030/93 19 artiklassa tunnustetaan komissiolle toimivalta muuttaa asetusta ainoastaan tilanteissa, joissa on kysymys "sopimusten, pöytäkirjojen tai järjestelyjen" tekemisestä. Tällaisten kansainvälisten asiakirjojen tekeminen kuuluu sitä vastoin neuvoston toimivaltaan EY:n perustamissopimuksen 228 artiklan nojalla. Käsiteltävänä olevassa tapauksessa neuvosto teki sopimuksen Intian tasavallan kanssa vasta helmikuussa 1996, ja komissiolla ei siis

ollut joulukuussa 1995 toimivaltaa muuttaa asetusta N:o 3030/93. Komissio ei olisi myöskään saanut soveltaa yhteisymmärryspöytäkirjaa väliaikaisesti, koska tämä toimivalta kuului yksinomaan neuvostolle, joka on ainoa toimivaltainen elin tekemään — myös väliaikaisesti — kansainvälisiä sopimuksia perustamissopimuksen 228 artiklassa tarkoitetussa merkityksessä. Tosiasiassa sopimuksen väliaikaista vaikutusta koskeva kysymys oli otettu tekstiilikomitean (josta on säädetty asetuksen N:o 3030/93 17 artiklassa) pöytäkirjaan 13.12.1995, mutta komissio antoi riidanalaisen asetuksen jo 20.12.1995.

13. Vastaaja toteaa vastineessaan tältä osin, että riidanalaisen säädöksen antamisajankohtana sillä oli jo toimivalta antaa kysymyksessä olevat riidanalaisen asetuksen N:o 3030/93 kumoamissäännökset. Kun asetuksen N:o 3030/93 19 artiklaa tulkitaan laajasti, siinä annetaan komissiolle toimivalta muuttaa asetusta aina kun se on tarpeen yhteisön kansainvälisten sitoumusten täytäntöönpanemiseksi. Edellämainitun asetuksen N:o 1410/96, jolla riidanalainen säädös kumottiin, 14. perustelukappaleessa komissio kuitenkin myönsi, ettei sillä ollut oikeutta ryhtyä vuoden 1994 yhteisymmärryspöytäkirjan täytäntöönpanotoimiin joulukuussa 1995. Vastaajana oleva toimielin katsoo, että vaikka myönnettäisiin se, että kantajan väite on perusteltu, riidanalaista säädöstä ei kuitenkaan ole syytä kumota, koska virhe, johon vedotaan, on luonteeltaan pelkästään muotovirhe ja se lainvastaisuus, johon Portugalin tasavalta vetoaa, on korjattu neuvoston 26.2.1996 tekemällä päätöksellä, jolla lopullisesti hyväksyttiin Intian tasavallan kanssa tehty sopimus ja johon viitattiin joulukuun 1994 yhteisymmärryspöytäkirjassa.

14. Riippumatta siitä, että komissio on myöntänyt perustelluksi väitteen, joka koski sen toimivaltaa antaa riidanalainen säädös, on joka tapauksessa huomautettava, että asetuksen N:o 3030/93 19 artiklassa, joka koskee kysymyksessä olevaa toimivallan jakoa, säädetään, että "— — asetuksen liitteisiin mahdollisesti tarvittavat muutokset kolmansien maiden kanssa tehtyjen sopimusten, pöytäkirjojen tai järjestelyjen tekemisen, muuttamisen tai niiden voimassaoloajan päättymisen huomioon ottamiseksi taikka tilastoasioita, tullimenettelyjä tai yhteistä tuontimenettelyä koskevien yhteisön säännösten muutokset tehdään 17 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen". Tämä 17 artikla sisältää menettelysäännöt, joiden mukaisesti komissio, tekstiilikomitean lausunnon mukaisesti ja puheenjohtajan (joka edustaa komissiota) ehdotuksesta, voi "päättää suunnitelluista toimenpiteistä" (17 artiklan 4 kohdan toinen alakohta).

Vaikuttaa ilmeiseltä, että asetuksen N:o 3030/93 17 ja 19 artiklassa ei anneta komissiolle valtaa muuttaa asetusta ennen kansainvälisten sopimusten tekemistä. Toi-

senlainen tulkinta johtaisi siihen, että komissiolle delegoitaisiin valtaa panna täytäntöön sellaisia kansainvälisiä sopimuksia, joita ei vielä ole tehty, ja siis saattaa ne osaksi yhteisön oikeusjärjestystä — tällainen toimivalta antaisi toimielimelle, joka yleensä neuvottelee kansainväliset kauppapoliittiset sopimukset, vallan antaa sopimuksille vaikutus jo ennen kuin neuvosto on tehnyt ne. Tällaisesta toimivallan jaosta ei ole myöskään säädetty asetustekstissä, ja se on siis suljettava pois. [8]

Näiden huomioiden perusteella katson, että komission asetus N:o 3053/95 on kumottava siltä osin kuin se koskee Intiasta peräisin olevia käsityö- ja kansanperinnetuotteita koskevia säännöksiä, koska ne on antanut elin, jolla ei ole ollut siihen toimivaltaa.

15. Koska ensimmäinen kanneperuste on todettu perustelluksi, toisen kanneperusteen tutkiminen ei ole tarpeen.

8 — Mitä tulee neuvoston komissiolle asetuksessa N:o 3030/93 delegoiman toimivallan laajuuteen, viittaan asiassa C-159/96, Portugali v. komissio, antamaani ratkaisuehdotukseen ja erityisesti sen 50—66 kohtaan sekä samassa asiassa 19.11.1998 annetun tuomion 33—50 kohtaan (Kok. 1998, s. I-7379). Yhteisöjen tuomioistuin hyväksyi tuomiossaan vaatimuksen, joka koski EY:n perustamissopimuksen 174 artiklan toisen alakohdan soveltamista perustaen ratkaisunsa — ilmeisestikin — erilaiseen tosiseikkojen arviointiin.

Perustamissopimuksen 174 artiklan toisen alakohdan soveltaminen

16. Komissio vaatii toissijaisesti, siinä tapauksessa, että kanne katsottaisiin perustelluksi, riidanalaisen säädöksen vaikutusten pitämistä pysyvinä. Vastaajana oleva toimielin katsoo, että tuomion vaikutusten ajallinen rajoittaminen merkitsisi sitä, että vältettäisiin niiden tuontioikeuksien vaarantaminen, jotka riidanalaisen asetuksen liitteessä V on myönnetty alan elinkeinonharjoittajille, sekä niiden toiveiden vaarantaminen, joita yhteisöjen kansainvälisellä tasolla tekemät sitoumukset ovat herättäneet elinkeinonharjoittajissa.

17. Käsitykseni mukaan tämä vaatimus on hylättävä, koska ei ilmene, että olisi olemassa sellaisia mahdollisia oikeuksia tai muita subjektiivisia olosuhteita, jotka riidanalaisen säännöksen taannehtiva kumoaminen voisi vaarantaa. Riidanalaisen päätöksen nojalla yhteisöön jo tuotuja tavaroita, jotka ovat vapaassa liikkeessä yhteisön alueella, ei voida enää jäljittää. Sellaisten tuontioikeuksien osalta, joita ei ole vielä käytetty, on todettava, että jos niitä onkin, ne perustuvat lainvastaiseen säädökseen, jonka kumoaminen ei aiheuta sellaisia seurauksia, joiden perusteella olisi sovellettava perustamissopimuksen 174 artiklan toista alakohtaa. On katsottava, että tuontijärjestelmän muuttaminen kuuluu elinkeinonharjoittajan toiminnan

riskeihin — elinkeinonharjoittajan hyötyessä toiminnastaan hänen on myös kestettävä tavanomaiset riskit (tunnetun periaatteen "ubi commoda ibi incommoda" mukaisesti). Kumoamisen seurausten rajoittaminen perustamissopimuksen 174 artiklan toisen alakohdan nojalla estäisi tuomioistuinta poistamasta taannehtivasti riidanalaisten säädösten lainvastaisuuden seuraukset aina kun näillä säännöksillä voi olla vaikutusta elinkeinonharjoittajien oikeuspiiriin.

Ratkaisuehdotus

18. Edellä esitetyn valossa ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin

— kumoaa kolmansista maista peräisin olevien tekstiilituotteiden tuontiin sovellettavasta yhteisestä menettelystä annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 3030/93 liitteiden I, II, III, V, VI, VII, VIII, IX ja XI muuttamisesta 20 päivänä joulukuuta 1995 annetun komission asetuksen (EY) N:o 3053/95 liitteen V

— hylkää Euroopan yhteisöjen komission vaatimuksen siitä, että tuomioistuin toteaisi, että riidanalaisen asetuksen vaikutuksia on pidettävä pysyvinä EY:n perustamissopimuksen 174 artiklan toisessa alakohdassa tarkoitetussa merkityksessä

— velvoittaa Euroopan yhteisöjen komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.